

NA POKRAJÍ NEKROMANCIE

PETR SKYBSKÝ
VINCENT FIKAR

P E T R S K Y B S K Ý

N A P O K R A J I

N E C R O M A N C I E

ISBN PDF 978-80-909290-6-7

Ú V O D . . .

„Ve středověkých dobách se tehdá věřilo na kacířství a čarodějnictví, tehdejší církev měla na pilno, chytala čarodějnice čaroděje a soudila je upálením na hranici. Hájila si tak dobrou pověst a snažila se prostý i neprostý lid obrátit na víru křesťanskou. Vydejme se s naší knihou do středověkých dob až po současnost. Jedna čarodějnice jménem Karin pochází z nedalekých moravských hor, která léčí a pomáhá lidem, ale zdejší biskupům se to líbit nebude a uspořádá na ní hon. Karin bude odsouzena a upálena, ale před svou smrtí vyřkne kletbu, která bude doprovázet celý její rod až do současnosti.“

Krajinou se procházel jeden muž, držel v náruči dítě, holčičku a hledal někoho, kdo by jí pomohl ze zákeřné nemoci. Psal se rok 1352 1. března. Prošel celý les, už nemohl, najednou spatřil starou chýši, oddychl si a vešel dovnitř. Nemocnou holčičku položil na lavici a zvolal: „Je tady někdo?“ „Ano, je, odpověděl starý ženský hlas, : co potřebuješ?“ „Hledám nějakou čarodějkou, která by dokázala vyléčit mou dceru, a já nechci o ní přijít.“ Stará žena k ní přistoupila, podívala se na ní a sáhla jí na čelo. Usmála se a pověděla: „Má velikou horečku, pokud jí nedám bylinný odvar, nepřežije. Neboj se o ní, přežije. Donesl jsi jí včas. Posad' se a buď v klidu.“ Muž poslechl, třepal se s obavami o svojí dceru. Čarodějka rozdělala oheň pod kotlem, nalila vodu a do ní sypala bylinky. Míchala a vyslovovala nesrozumitelný jazyk. Když už měla uvařeno, nalila odvar do misky, přistoupila k holčičce a pověděla: „Napij se, holčičko. Neboj se, to tě posílí.“ Holčička poslechla, napila se, usmála a usnula. „Co jí je?“ Zeptal se muž, byl nervózní. „Nic jí není, odvětila, : jen usnula. Je vyčerpaná a potřebuje si odpočinout. Máš hlad? Něco ti připravím. Neboj se o svou dceru, přežije. Potřebuje klid. Zítra ráno bude v pořádku.“ „Děkuji ti stará ženo. Jak se ti já odměním? Zaplatím ti.“ Žena na něho pohlédla, působila, že neměla všech pět pohromadě, stále se dívala na muže a mrkala svýma očima. Muž si vzal ze stolu placku z obilného těsta, nalezl si do hlíněné číše

vodu, pomalu jedl a pak se napil. Čarodějnice uložila holčičku na dřevěnou postel, prohodila si něco pod nosem a přikryla ji přikrývkou. Posadila se k muži a představila se: „Jsem Karin. Léčím lidi a pomáhám zaklínat. Neříkej mi své jméno, uhodnu ho. Jmenuješ se Bohumír, je to tak?“ „Ano, je. Zaplatím ti zlatku za uzdravení mé dcery. Děkuji ti moc.“ „Odkud jsi a kam máš namířeno, Bohumíre?“ „Má žena před týdnem zemřela a opustil jsem svůj domov. Vojáci lovíli kacířky a čarodějky. Omylem zapálili mou chýši. Nemám kde jít a tak hledám službu u pánů. Třeba se nade mnou nějaký pán slituje a přijme mne do služby i s mou dcerou.“ „Hm, a co klášter pro ní? Naučí se číst a psát, bude pán.“ Prohodila Karin a usmála se. „Ne, to nedovolím. Nechci o svou dceru přijít. Byla by jako kněžky, nebo jeptišky.“ „Já ti jen chtěla poradit. Pokud by jsi dal svou dceru do kláštera na převýchovu, byl by jsi pod ochranou církve.“ „Já vím, ale nevím. Musím to promyslet. Ale ty se schovej. V celém kraji vojáci chytají čarodějky a odnášejí je před inkviziční soud. Schovej se! Jsi v nebezpečí, Karin!“ „O mne se neboj, tady se málokdy voják ukáže v těchto končinách. V klidu se najež a jdi si lehnout. Jde vidět, že jsi unavený, také si potřebuješ odpočinout.“ Bohumír dojedl, napil se, lehl si na lavici a usnul. Karin vstala, podívala se na holčičku, pohlédla jí po líčku a pravila: „Uzdravíš se, neboj se. Dám ti osud. Jsi hezká děvka a silná, budeš paní. A co já? Mne se život krátí. Víím, že si pro mne přijdou. Skončím na hranici. Tak dobrou noc holčičko.“ Posadila se na židli, opřela se o zeď a také jí spánek přemohl. Ráno Bohumír se probudil, podíval se na svojí dceru, byl šťastím bez sebe. Stála na nohách, rozhlížela se okolo sebe a usmívala se. Bohumír k ní přišel, objal jí a zasmál se: „Pojď ke mne, dcerko moje!“ „Tati, mám tě ráda!“ Karin slyšela její hlas, také vstala, podívala se na ní a pravila: „Holčička je v pořádku. Je zdravá a živá. Bohumíre, svůj slib jsem splnila.“ „Děkuji ti Karin, Bůh ti žehnej. Musím na cesty. Sehnat službu u nějakého pána, aby nás vzal pod ochranou střechu. Musím uživit sebe i svou dcerku.“ „Dobře, připravím vám něco na cestu. Moc toho nemám, ale hladý neumřete.“ Připravila jim na cestu obilný chléb, trochu vína, pro holčičku vodu a pověděla: „Bohumíre, přeji ti mnoho štěstí. Tvá dcerka bude pán. Věř tomu. Bude chytrá a vzdělaná. Pomůže ti. Ať vás Bůh opatruje.“ Bohumír jí objal, poděkoval jí za všechno a opustil její chýši. Holčička za ní mávala dlouho, Karin se zasmála a řekla si pro sebe: „Další dobrý skutek jsem udělala. To je dobře. Mám ráda lidi, ale

mnoho si to nezaslouží.“ Jeden biskup se procházel krajinou, ve které stávala chýše Karin. Zamířil si to rovnou k ní, vešel dovnitř a pozdravil: „Bůh s tebou, dcero. Co tady děláš na osamoceném místě?“ „Bydlím tady. Od narození. Máš nějaké zdravotní těžkosti? Vyléčím.“ „Ahá, taák! Tak ty jsi čarodějka! Půjdeš se mnou k soudu!“ „Bud’ té dobroty a nechej mne v klidu tady dožít. Nic jsem ti neudělala.“ Biskup prohledával její chýši, našel bylinky, mrtvého netopýra, sebral je jako důkaz a přikázal: „Pojď se mnou, ty čarodějko!“ Karin dala hlavu dolů, bez odporu poslechla a kráčela s biskupem do kláštera. Když už přišli na místo, Karin byla ihned předvolaná do výslechové místnosti v klášteře. Před ní se pyšnil dlouhý stůl, za kterým seděli dva inkvizitoři a dívali se na ní. „Kdo jsi? Jak se jmenuješ?“ Zeptal se jí jeden inkvizitor a naléval si do číše chutné červené víno.“ Jsem Karin a pocházím z hor.“ „Biskup u tebe našel mrtvého netopýra a bylinky. Je to pravda?“ „Ano, je.“ „Jsi snad čarodějka?“ „Ano, ale pomáhám lidem. Neškodím nikomu. Nikomu jsem neublížila. Pusťte mne a já slibuji, že nikomu překážet nebudu.“ „To by se ti líbilo, vid’? Ty nevíš, že praktikovat čarodějnictví je zakázáno?! Odsuzuji tě za kacířství a čarodějnictví! Zítra budeš upálena!“ „Mějte milost. Proboha vás prosím.“ Klečela na kolenou a plakala. „Odved’te jí!“ Karin uvěznila do žaláře, biskup se na ní podíval a pověděl: „Můžeš se zachránit. Vstup k nám do církve a odvolej, že jsi čarodějka. Jen tak si zachrániš život!“ „Ne, mám svou víru a u té zůstanu!“ „Jak chceš, chtěl jsem tě jen zachránit.“ Opustil jí a krácel k inkvizitorům. Ráno bylo jasné, bylo teplo, vojáci vedli Karin ke hranicím, byla spoutaná v řetězech, jen se dívala na nemilostné inkvizitory. Připoutali jí k hranicím, inkvizitor na ní pohlédl a pověděl: „Můžeš se zachránit, stará ženo. Odvolej, že jsi čarodějka a přestup do našich řad!“ „Ne, vzdala jsem se rodiny, protože rodina mne zavrhl, že pomáhám lidem. Mám ráda lidi, pomáhám ráda a chci, aby to tak zůstalo. Neodvolám a do vašich řad nevstoupím!“ „Jak chceš, dcero! Zapalte hranici!“ Vojáci podpálili hranici, ta začala hořet. Karin spoutaná silnými řetězy se snažila z nich vyprostit, ale neměla žádnou šanci. Naposledy pohlédla na inkvizitory a vykřikla: „Má rodina mne zavrhl! Proklínám jí! Slibuji, že má rodina nebude žít v klidu! I v budoucnosti se bude má rodina potýkat s kletbou! Ty inkvizitore, tebe zvu na boží soud! Prohraješ!“ Její hlas ztichl, znamenalo to, že zahynula. O rok později inkvizitoři onemocněli a zemřeli na nemoc, kterou nelze vyléčit. Biskup se bál,

věděl, že ho stihne trest. Po půl roce zemřel i on.

První kapitola

V jedné stavební firmě Habas bylo veliké pozdvižení. Jaroslav Haban byl majitelem stavební firmy a kontroloval účty zakázek. Narazil na nesrovnalosti, zavolal si k sobě účetní a ptal se: „Dobrý den, paní Lovecká. Vy jste vypisovala reklamace ke stavbě rodinného domku v Třanovicích?“ „Ano, proč se ptáte, pane Haban? Vše jsem vyplnila.“ „No, asi ne. Měl jsem telefon. Volal mi zákazník, že nedostal fakturu. Jak je to je možné?“ Paní Lovecká se podívala na papíry, chytla se za hlavu a omluvila se: „Já na to zapoměla. Omlouvám se, pane Haban. Hned to dám do pořádku.“ „To bych rád. A nevíte, kde je můj syn Ota?“ „Opravdu nevím. Vím jen to, že si vzal auto a jel do Prahy. Před třemi dny. Dneska by se měl vrátit. Říkal mi, že jede něco vyřídit.“ „Dobře, tak tu reklamaci opravte, ať to můžu poslat. Jasně?“ „Ano. Příště se to nebude opakovat.“ Rychle si vzala papíry a odkráčela do své kanceláře. Jaroslav si zapálil cigaretu, vtom na stole zvonil mobil, vzal jej do rukou, přijal hovor a už odpovídal: „Ano. Zajisté. Půjdu se tam podívat. Takže vy by jste měl zájem o stavbu rodinného domu? Dobře. Že jste mi posílal email? Kouknu se a přijedu k vám na to místo. Parcelu máte? Dobře, takže z mé strany by neměl být problém, možná úřady, ale to se vyřídí. Mějte se hezky.

Nashle.“ Schoval si mobil do kapsy, dokouřil cigaretu, típl jí do popelníku, který měl na stole a kráčel ke svému autu. Jeho žena Marie ho zastavila a ptala se: „Kam jdeš?“ „Jedu do Českého Těšína, volal mi zákazník, že chce postavit rodinný dům na klíč. Prý ho cena nezajímá. Navrhnou mu projekt a za chvíli jsem zpátky.“ „Dobře lásko.

A ještě něco. Volal jeden z našich zaměstnanců, že se dneska nedostaví do práce, prý mu nebylo dobře.“ „Sakra. To musí volat k nám domů? Jasně jsem našim zaměstnancům řekl, že mají volat účetní a ne tobě. No dobře. Pokud si pamatuješ jeho jméno, tak ho dej naší účetní. Nezlob se zlato, ale já musím jít za zákazníkem. Už na mne čeká. Měj se hezky.“ „Ty také lásko a brzy se vrať.“

Jaroslav se usmál, nastoupil do auta, nastartoval motor a odjel. Marie se vracela domů, přišla do kanceláře za paní Loveckou a dala jí papírek se jménem zaměstnance. Paní Lovecká se usmála, vzala si ten papírek a už něco psala do počítače. Jaroslav přijel do Českého Těšína, už spatřil kouřícího muže, jak na něho mává. „Dobrý den, pane Haban. Jsem rád, že jste tady, mám totiž naspěch. Potřebuji si vybrat něco z vaší nabídky.“ „Dobře, pojd'te ke mně do auta, něco vybereme. Chcete vědět cenu?“ „No, původně jsem řekl, že mne cena nezajímá, ale chtěl bych, aby ten rodinný domek se vešel do pěti miliónů. Bude to možné? Omlouvám se, zapoměl jsem se představit. Jan Růžový.“ „V pořádku. Takže tady máte katalog rodinných domků a pořádně si prohlídněte, který domek se vám líbí. Máte čas.“ „No, vy ano, ale já ne. Musím si něco vyřídit ještě. Tady je. Strana číslo pět a pátá fotka vpravo.“ „Máte vkus, pane Růžový. Máte zálohu? To víte, úřady a tak. Vše vyřídíme za vás.“ „Zajisté. Kolik?“ „Deset procent z ceny.“ „No, počítal jsem s tím. Pět set tisíc. Tady máte obálku. Klidně si to přepočítejte, je to přesně. A tady ještě máte něco na víc, že jste si udělal na mne čas, pane Haban.“ „To nemuselo být. Dva tisíce navíc. No, tak děkuji. Zálohu jste dal, naše firma zítra už bude jednat s úřady. Ještě bych prosil veškeré dokumenty k parcele.“ „Všechno jsem vám poslal emailem, ale tady máte. Udělal jsem si kopii. Je to na mé jméno.“ „Dobře, pane Růžový, děkuji vám. Jak vše bude s úřady projednané, zavolám vám a už stavba může začít.“ „Děkuji vám, pane Haban. Mějte se hezky. Nashledanou.“ Pan Růžový se s ním rozloučil, opustil jeho vůz, nastoupil do svého a jel někam doneznáma. Jaroslav se zasmál, vystoupil z auta a řekl si pro sebe: „Kšefty jeden za druhým. Tak to má být. Jen tak dál.“ Vzdálil se od auta, najednou kolem něho prošel vánek a zaslechl hlas: „Má rodina mne zavrhla! Proklínám jí!“ Polekal se a ptal se: „Je tu někdo? Tak je tu někdo?“ Nikdo se neozýval. Rychle odhodil cigaretu, nastoupil do auta a snažil se nastartovat motor, ale nějak mu to nešlo. Vystoupil z auta, otevřel kapotu, kontroloval motor, vše bylo v pořádku. „Není možné, aby to nejelo. Auto je nové, ještě v záruce.“ Začal se po celém těle klepat, pomyslně si: „Že by na mne lezla nějaká nemoc?“ Podíval se po okolí, nikoho neviděl. Opět uslyšel ženský hlas: „Slibuji, že má rodina nebude žít v klidu!“ Zezelenal, z kapsy si vytáhl pistoli a zvýšil hlas: „Nehraj si se mnou! Pokud mne chceš napadnout, mám zbraň! Vylez!“ Nikdo se však neozýval, schoval si pistoli, rychle

naskočil do auta, nastartoval motor a rychle odjel. „Fuj, to mi žena neuvěří, co jsem slyšel. K sakru, co to bylo?“ Ptal se sám sebe, zvýšil rychlost, aby byl co nejdříve doma. K večeru domů přijel syn Ota, přivítal se s matkou a ptal se: „Kde je táta?“ „Měl telefon, tak musel něco projednat se zákazníkem. Co jsi vyřídil?“ „Mami, máme dost práce. Tři rodinné domy budeme stavět v Praze. Táta bude velice spokojen.“ „Je to jisté?“ „Ano, je. Tady jsou zálohy. Jedna je veliká. Jeden chce postavit dům za deset miliónů. Táta mne zabije. Radostí. Marie se usmála a poručila: „Zajdi se umýt a jdi ke stolu. Večeře je už hotová.“ „Dobře, mami. Už jdu.“ Jaroslav přijel ke svému, domu, vystoupil z auta, rychle vešel dovnitř, práskl dveřmi a zamknul. Oddychl si a řekl si pro sebe: „Konečně doma.“ „Marie jej spatřila, ptala se: „Co se stalo? Vypadáš vyděšeně. Nevyšel ti ten zákazník?“ „Ale jo, vyšel, zálohu mám. Okamžik, musím dát všechny papíry účetní na stůl. Zítra bude vyřizovat.“ Ota se podívil, pokrčil rameny a věnoval se večeři. Jaroslav dal papíry na stůl, pak se šel převléknout, umyl se a šel ke stolu. Ota jej přivítal a oznámil: „Tati, byl jsem v Praze a podařilo se mi uzavřít tři obchody. Máme zase zakázky. Praha.“ „Dobrý, máš všechno vyřízené?“ „Ano, tati, úplně všechno. Mám i zálohy. Ale asi mne zabiješ. Je to hodně práce.“ „Nevadí. Jsem s tebou spokojený, synu.“ Ota si všiml svého otce, že je rozrušený a nervózní. Po večeři si zapálil cigaretu a ptal se: „Tati, ty nemáš radost? Co je to s tebou? Jsi celý zelený.“ „Nene, mám radost, ale od té doby, co jsem se rozloučil s tím zákazníkem, tak jsem celý nesvůj. To mi nikdo neuvěří, co se mi stalo.“ Marie k nim přišla a popohnala ho: „Tak mluv! Co se přihodilo?“ „Jak jsem se rozloučil s tím zákazníkem, odjel. Zálohu mám. Kolem mně prošel slabý vítr a slyšel jsem ženský hlas, že proklíná rodinu, protože jí zavrhl. Nastoupil jsem do auta a chtěl nastartovat, ale nešlo to. Pak zase, ten samý hlas. Že její rodina nebude mít nikdy klid. Až mráz mi z toho běhá po zádech. Báł jsem se jako malý kluk. To je asi přepracovanost, nebo já nevím.“ Ota se tomu zasmál a promluvil: „To asi jo. Jo, zítra musím do Českého Těšína. Mám tam schůzku se zákazníkem.“ „Oto, já vím, že jsi snaživý, ale ber tolik zakázek, na kolik stačí naše firma. Cožpak o to, firma to zvládne, ale máme málo zaměstnanců.“ Napomenul ho Jaroslav. „No co, ohradil se s úsměvem Ota, : tak přijmeme další zaměstnance. Pokud vím, tak naše firma dobře prosperuje. Zaměstnanci jsou spokojení, tak co vlastně řešit. Tati, sám si mi říkal: „Spokojení zaměstnanci, spokojená firma.“

Jaroslav se zasmál, otočil se na Marii a poznamenal: „Dobře jsem kluka naučil. Jsem na svého syna velice hrdý.“ Marie se usmála a oznámila: „Jdu umýt nádobí a půjdu si lehnout.“ „Dobře, já také půjdu. Zítra budu v kanceláři s účetní.“ Přidal se Jaroslav. Ota se usmál, odešel do svého pokoje a věnoval se svým věcem. Jaroslav usnul, v noci se probudil a opakoval si slova: „Rodina mne zavrhla! Proklínám jí!“ Dostal strach, přikryl se peřinou a klepal se strachy. Jaroslav usnul až nad ránem. Když mu zvonil budík na mobilu, bylo přesně sedm čtyřicet pět, byl nevyspaný a otrávený. Dal si kafe, pořád myslel na tu včerejší příhodu. Zasmál se tomu a pomyslel si: „Jsem jako malý kluk. Bojím se ve vlastním domě. Blbost.“ Jeho žena Marie už také byla na nohou, usmála se a ptala se: „Zlato, chceš něco na snídani?“ „Jo, dám si míchaná vajíčka. Kde je Ota?“ „Jel do Českého Těšína za zákazníkem. Ani neposnídal a už si vzal auto a jel.“ „To je u něho normální. No, rychle posnídám a zajdu do kanceláře za účetní. Kdyby mne někdo hledal, jsem v kanceláři.“ „Dobře můj drahý.“ Přišel do kanceláře, věnoval se své práci. Ota přijel za zákazníkem, dojednal s ním obchod a pak se rozhodl, že si dá snídani v restauraci. Přišel do restaurace, podíval se na menu a poručil si: „Dobrý den. Dám si specialitu dne.“ „Dobrý den, pane. A co k tomu? Pivo? Víno nebo něco kvalitnějšího?“ Zeptal se ho číšník. „Omlouvám se, ale dám si presso. Jsem tady vozem.“ „Dobře, pane. Mějte strpení.“ Ota se podíval na hodinky, pomyslel si: „Tak, vše mám vyřízené, mám dost času.“ Do restaurace vešla stará žena a nabízela lidem vykládání karet. „Už je tu zase.“ Podotkl číšník, byl připraven jí vyprovodit z restaurace. Stará žena byla dobře oblečená, ale působila zmateně, jako by jí propustili z psychiatrické léčebny. Podívala se na Otů a prohodila: „Ať tě Pán Bůh opatruje, synu. Kolem tebe a tvého rodu je stará kletba. Msta. Pozor, chlapče! Pozor!“ Číšník přišel k Otovi a omluvil se: „Promiňte pane, už se to nebude opakovat. Ta stará paní tady chodí každý den a obtěžuje naše zákazníky.“ Ota se usmál, ale vzpoměl si na příhodu svého otce a ozval se: „Paní, tady! Můžete mi vyložit?“ Paní se mu uklonila a poděkovala: „Bůh vám žehnej, synu. Žádám odměnu za výklad.“ „Tady máte pětistovku. Pane číšník, pozívám jí na snídani. Doneste jí to, co jsem si objednal já. Děkuji.“ Číšník se jen uklonil a usmál se. Přišel do kuchyně a oznámil kuchařům: „Ještě jednu specialitu dne.“ V restauraci Otů dobře znali. Moc dobře věděli, že se jedná o syna známého podnikatele Jaroslava Habana, který vlastnil stavební firmu.

Ota se uvelebil na židli a ptal se: „Tak co mne čeká?“ „Pane, vy jste syn podnikatele. Jmenujete se Ota a jste perspektivní. Váš otec je dobrý člověk a vaše matka také. Obchody vám půjdou velice dobře.“ „Ale mne zajímá, před čím jste mne varovala. Co to bylo?“ Přerušil jí Ota. Kartářka zamíchala svými kartami a vykládala: „Ve vašem rodě je stará kletba, je to z otcovy strany. Pozor! Proboha, pane, dejte si pozor! Hlídejte svého otce! Možná, že nevěříte v Boha, ale přijde den, kdy uvěříte.“ „No, já jsem pokřtěný, i mí rodiče, ale moc v Boha nevěřím. To víte, jsem taková dnešní generace.“ Usmál se.

Kartářka pokračovala: „Ve vašem rodě se kdysi praktikovalo čarodějnictví. Mezi nimi byla jedna žena, ale bylo jí ublíženo a to neprávem. Ona je tady. Nemá klid a bude se mstít své rodině.“ „Kdy to bylo?“ Zeptal se zvědavě, ani nepolykal. Kartářka se rozplakala, chytila jej za ruku a pravila: „Kupte si andělíčka a opatřete si svěcenou vodu. Ta žena není zlá, ale nemá klid. To vás před ní ochrání. Bůh vás opatruj, synu. Víc už nemohu říci. Kdy to bylo? Hodně dávno.“ Číšník donesl dvě snídaně, uklonil se a odešel. Oba pojedli, kartářka poděkovala, vstala, poděkovala: „Děkuji vám pane. Jsem vám velice zavázána.“ Dívala se na něho velice dlouho, z očí se jí vyhrkly slzy a pravila: „Kupte si andělíčka a opatřete si svěcenou vodu. Přijde den, kdy si na mne vzpomenete.“ Odešla. Ota se nad tím zamyslel a pomyslel si: „Že by měla pravdu?“ Pak se probral ze zamyšlení, zaplatil za dvě snídaně a opustil restauraci. Nasedl do auta a jel domů. Do stavební firmy Habas přišel jeden zaměstnanec a ptal se: „Dobrý den, je tady pan Jaroslav Haban?“ „Ano, odpověděla účetní Lovecká, : je v kanceláři. Pojd'te dál.“ Zaměstnanec vešel dovnitř, pozdravil a spustil: „Dobrý den, pane Haban, mám prosbu.“ Jaroslav se na něho podíval a otázal se: „Dobrý den. Co si přejete?“ „Já jsem Jakub Stuhý a mám problém. Chtěl bych dovolenou. Mám problémy se svojí dcerkou. Prý slyší hlasy a podobně. Musím s ní jít na psychiatrii.“ „Ááá, pan Stuhý. Vy jste ten, který měl letos hodně dovolené. Co s vámi?“ „Pane Haban, mějte pochopení. Mám o svojí dcerku strach. Bojím se o ní.“ „No dobrá. Ale vy už máte vybranou skoro celou dovolenou. Ostatní zaměstnanci jí mají celou. Asi si ji šetří na léto. Ale vy?“ „Mám problémy s dcerkou. Je jí dvanáct let. Chová se jinak, než ostatní.“ „Dobře, dobře. Kolik dní dovolené potřebujete?“ „Týden, než se to vše urovná.“ „Týden? Není to moc? Já potřebuji lidi na stavby, máme dost zakázek. No, bez jednoho člověka se obejdu.“ Otočil se a

poručil: „Paní Lovecká, napište mu do počítače dovolenou. Sedm dní.“ „Ano, už jdu na to.“ Odvětila a napila se kávy. Pan Stuhý mu poděkoval: „Děkuji vám, pane Haban, moc jste mi pomohl. Mějte se hezky, nashledanou.“ Opustil jeho kancelář a odcházel domů. Jaroslav se zamyslel a řekl si pro sebe: „Hlasy.“ Vzpoměl si na tu příhodu, pak se probral a věnoval se své práci. Ota už přijel domů, zapoměl na tu příhodu s kartářkou, navštívil svého otce a oznámil: „Tati, mám další zakázku. Zajdu na úřad práce, aby naše firma přijala deset zaměstnanců.“ „Dobře. Nezapomeň, chci snaživé lidi.“ „Jasně.“

Jakub Stuhý dorazil domů, přišel za svojí dcerou Adélou a ptal se: „Pořád slyšíš ty hlasy?“ „Ano, tati. Mám strach, bojím se.“ „Zajdeme za psychiatrickou, je to má známá. Oblíkej se.“ Adélka už byla oblečená, byla připravena s otcem vyrazit na psychiatrii. Když už dorazili, zdravotní sestra se usmála a ptala se: „Ty jsi Adélka?“ „Ano, mám strach.“ „Neboj se, doktorka ti pomůže. Pojď dál.“ Adélka vešla dovnitř i s otcem do ordinace, doktorka psychiatrie Alexandra Suchá se usmála a ptala se: „Ahoj, Adélko. Copak tě trápí?“ „Dobrý den. Večer nemůžu spát. Pořád se mi zdává o ohni a nějaká žena hoří. Prý se pomstí rodině. Slyším její hlas. Bojím se jí.“ Doktorka se usmála, podívala se na pana Stuhého a pravila: „Můžou to být halucinace. Učí se ve škole dobře?“ „Ano, paní doktorko, odpověděl, : je ve škole nejlepší. Někdy to s učením přehání.“

„Dobře, doporučuji jí nechat týden doma a bude brát tablety. Může to být přepětí mozku z nadměrného přemýšlení. Napiši vám recept a vy si tablety vyzvednete v lékárně.“ Adélka se usmála a ptala se: „Paní doktorko, věříte v boha? Nebo věříte na duchy?“ „Ne, nevěřím. Všechno se dá vysvětlit. To musíš vědět ty sama, pokud jsi ve škole velice učenlivá a bystrá. Zapomeň na takové věci a ber to, co je reálné.“ „Dobře. Děkuji vám a nashledanou.“ Opustili ordinaci.

Alexandra Suchá se napila minerálky, podívala se na zdravotní sestru a pověděla: „Duchové. Jak jsem byla na vizitě v psychiatrické léčebně, tak mnoho pacientů tvrdilo, že vidí duchy. Taková pitomost. Sestři, zavolejte panu Patůčkovi, aby se zítra v deset dostavil pro výsledky krve. Děkuji.“ „Dobře. Jdu na to.“ Ota byl doma a věnoval se své práci. Pořád myslel na tu kartářku, nějak mu to nedalo spát.

Usmál se: „Taková kravina. I když někteří mí přátelé si nechalo vyložit od několika kartárek a vyplnilo se to. Ale co! Nebudu se tím zabývat.“ Odešel od počítače, oblékl se a kráčel na úřad práce a oznámit, že firma Habas přijme deset schopných zaměstnanců. Marie

si ho všimla, přišla za Jaroslavem a ptala se: „Kam šel?“ „Na úřad práce. Přijmáme. Máme málo lidí a zakázek je dost. Marie, prosím tě, zavolej do servisu, ať si přijedou pro auto. Blbne výfuk.“ „Dobře můj drahý.“ Paní Lovecká se usmála, přistoupila k Jaroslavovi a oznámila: „Dneska jsem sama doma. Manžel jel na služební cestu.“ „Prosím?“ Zeptal se, cítil se tak trochu dotčeně. Paní Lovecká zakašlala a ihned otočila: „Ne, nic. Jen jsem chtěla říci, že musím připravit složky pro nové zaměstnance.“ „No proto.“ Přikývl Jaroslav a psal něco do počítače. Vtom zazvonil telefon, Jaroslav jej zvedl a už odpovídal: „Ano, za chvíli tam jedu. Mějte se.“ Zavěsil a opustil kancelář. Oblékl si lehkou bundu, přišel za Marií a oznámil: „Jedu do Českého Těšína. Volal mi zákazník. To je ten, co chce postavit rodinný domek za pět miliónů. Asi něco po mne chce.“ Kdy se vrátíš?“ Otázala se. „Nevím, prostě budu se snažit, abych byl doma co nejdříve. Měj se hezky.“ Políbil jí a kráčel ke svému autu. Nastoupil do něho, nastartoval a jel do Českého Těšína. Když přijel na to místo, čekal ho pan Růžový. „Ááá, dobrý den, co jste potřeboval?“ Zeptal se ho Jaroslav a zapálil si cigaretu. „Zdravím. Chtěl jsem jen říci, že jsem dokoupil ještě jednu parcelu a chtěl bych ještě postavit garáž. Bylo by to možné? Víte, nepočítal jsem s tím, že ten domek bude veliký, díval jsem se na plány a zjistil jsem, že garáž by k němu nevešla.“ „Dobře, usmál se Jaroslav, : tak mi dejte k té parcele dokumenty a naše firma už to vyřídí za vás.“ Jan Růžový si oddychnul a pravil: „Fuj, už jsem myslel, že bude nějaký problém.“ „Vůbec ne, pane Růžový. Jinak vám děkuji za ty dokumenty. Naše firma už jedná s úřady.“ „Dobrý pane Haban, už musím jít. Mějte se hezky.“ „Vy také. Nashle.“ Pan Růžový nastoupil do auta a odjel. Jaroslav dokouřil cigaretu, dokumenty k parcele schoval do kasičky v autě a rozhlížel se kolem sebe. Najednou zaslechl: „Proklínám svojí rodinu! Nebude mít klid ani v budoucnosti! Proklínám jí!“ Polekal se, vypadal vyděšeně a nahlas se ozval: „Je tu někdo?“ Odpověď nedostal. Projdu se a zjistím, jestli tady nikdo není.“ Procházel se okolo zalesněné louky, najednou spatřil starou stavbu, řekl si pro sebe: „Kamení, zdá se, že tu něco stávalo. Vypadá to jako na nějakou chýši nebo co.“ Začala ho bolet hlava, dostal závrat a upadl. Když vstal, otevřel oči a nad sebou zahlédl ženu v plamenech. „Co to je?!“ Zařval, rychle vstal a utíkal ke svému autu. Nastoupil do něho, zavřel dveře a začal se klepat. Měl veliké štěstí, kolem něho procházel policista, všiml si jeho auta a kráčel k němu. Ptal se: „Dobrý den,

pane, vaše doklady! A co děláte tady? Tady je zákaz vjezdu, tohle je soukromý pozemek.“ Jaroslav nebyl schopný na jeho otázku odpovědět, byl zelený a klepal se strachy. Policista si myslel, že je mu špatně, vzal vysílačku a mluvil do ní: „Hlídku číslo padesát dva. Mám tady muže v autě, je mu zle. Zavolejte sanitku. Místo zjistíte podle GPS. Přepínám. Konec.“ Otevřel dveře a ptal se: „Pane, jste v pořádku? Nebojte se, sanitka je na cestě. Haló, vnímáte mne?“

Jaroslav se tvářil nějak divně, nebyl schopný slova, jen se klepal, vypadalo to, že byl v šoku a byl v křečích. Za deset minut přijela sanitka, z ní vystoupil lékař, podíval se na něho a podotkl: „Selhání srdce, zřejmě ho něco muselo vyděsit. Odvezeme ho na sál. Musíme ho stabilizovat. Honem!“ Naložili ho do sanitky a jeli s ním do nemocnice. Jaroslav nemohl dýchat, lékař mu dával kyslík a poručil řidiči: „Jedte rychle! Nesmíme ho ztratit!“ „Vám se to řekne, když je plný provoz!“ Ohradil se řidič sanitky, ale snažil se. Rychle dorazili do nemocnice, už na něho čekali další lékaři a vezli Jaroslava

Habana na sál. Po půl hodině se lékařům podařilo jeho stav stabilizovat, lékař Jan Tupý se usmál, podíval se na jeho mobil a pravil: „Třeba je ženatý a má ženu nebo děti. Dám jim vědět.“ „Pane doktore, to nemůžete.“ Ozvala se zdravotní sestra. „Ale můžu. Co když ho jeho rodina bude hledat?“ Prohlížel si seznam v jeho mobilu a už četl: „Syn Ota. Zkusím toto číslo.“ Trefil se. Dovolal se Otovi a oznámil: „Dobrý den, tady nemocnice Trinec. Vy jste pan Ota Haban? Syn Pana Jaroslava Habana? Ano, tak mám pro vás zprávu. Váš otec je v nemocnici a udělalo se mu nevolno. Ne, nebojte se, není to nic vážného. Pokud jste někde poblíž, tak se stavte za mnou. Děkuji.“

Položil jeho mobil na noční stolek, naklonil se k Jaroslavovi a oznámil: „Pane Haban, půjčil jsem si váš mobil a zavolal jsem vašemu synovi. Je na cestě. Vnímáte mně?“ „Jaroslav měl na sobě kyslíkovou masku, jen opatrně přikývl. „Něco ho muselo vyděsit.“ Podotkl nahlas lékař Tupý a měřil mu tlak tlakoměrem. Jaroslav jen přikývnul, jako by chtěl něco naznačit. Lékař mu změřil tlak, zapisoval jeho hodnoty do složky a oznámil: „Asi si vás tady necháme na pozorování. Tlak máte v pořádku, pane Haban, ale vaše srdce zlobí.“ Jaroslav kýval hlavou doleva a doprava, tím dával najevo, že nesouhlasí. Za třicet minut do nemocnice přijel Ota, byl vyděšený, přišel na recepci a ptal se: „Dobrý den, volal mi lékař, že v nemocnici je můj otec. Jmenuje se Jaroslav Haban. Volal mi lékař Tupý.“ „Dobře pane, vím o tom. Okamžik. Zavolám panu Tupému.“

Za pět minut přišel k Otovi lékař Tupý a představil se: „Dobrý den. Jsem Jan Tupý a mám v péči vašeho otce.“ „Dobrý den. Jak je na tom?“ „Vašeho otce našel policista a zavolal nám. Nacházel se v Českém Těšíně na louce se svým autem. Udělalo se mu nevolno. Jeho stav je stabilizovaný. Změřil jsem mu tlak, ten má v pořádku, ale jeho srdce zlobí.“ „Ano pane doktore, to sedí. On je podnikatel a má stavební firmu. Nacházel se na soukromém pozemku jednoho majitele, měl s ním schůzku. Mohu svého otce vidět?“ „Zajisté. Je v pořádku, reaguje na otázky a odpovědi. Leží v pokoji číslo pět.“ „Děkuji vám, pane doktore.“ Poděkoval Ota a rychle mířil za svým otcem. Přišel za ním, chytil ho za ruku a ptal se: „Tati, co se ti stalo? Můžeš mluvit?“ Jaroslav si sundal kyslíkovou masku a odpověděl: „Oto, synu můj. Jsem rád, že tě vidím. Kde je tvá máma?“ Máma ještě o tom neví, že jsi v nemocnici. Tati, co se ti stalo?“ „Oto, já mám asi halucinace. Mám strach. Lékaři mne tu chtějí nechat na pozorování. Vem si můj mobil a buď ve spojení s panem Růžovým. Koupil parcelu, chce postavit ještě garáž. Dokumenty k té parcele jsou v mém autě. Postarej se o firmu, synu.“ „Dobře, tati. Vše zařídím. Neboj se. Mám tvou školu.“ „Dobře, Oto. Tak už jdi domů a řekni všechno mamce, ať se o mne nebojí. Jen si mne nechají na pozorování.“ „Tati, co tě tak vyděsilo?“ „Ted' ne. Nechci se o tom bavit. Poslechni, synu.“ „Dobře tati. Už jdu a brzy se uzdrav. Měj se hezky.“ Ota se s ním rozloučil, přišel za lékařem Tupým a ptal se: „Jak dlouho otec si tady poleží?“ „No, až budou všechny výsledky. Poslyšte pane Haban, netrpí váš otec nějakou fobií?“ „Ne, o ničem nevím. Táta se nebojí ničeho. Proč se ptáte?“ „Zkontroloval jsem jeho srdce, má jej slabé, ale něco vydrží. Našel jsem jeho dřívější zprávu. V dětství měl šelest na srdci, ale to se mu pak ztratilo. Je jasně vidět, že vašeho otce muselo něco pořádně vyděsit.“ „Ale co?“ Zeptal se Ota, byl nervózní.“ To nechte být, usmál se lékař Tupý, : přijde čas, kdy se to dozvíme. Nesmí se tlačit na pilu.“ „Máte pravdu, pane doktore. Mějte se hezky. Nashledanou.“ Jaroslav ležel v posteli, vzpomínal na zážitek, co venku viděl. Znervózněl. Napil se čaje, který měl na stolku a pomyslel si: „Jsem přece normální. Nebo snad ne?“ K němu přišel lékař Tupý, zkontroloval mu tlak a oznámil: „Zítra vás zavezu na kardiologii. Víte o tom, že jste měl v dětství na srdci šelest?“ „Jojo, to vím, ale pokud vím, tak je vše v pořádku.“ Odvětil. „Dobře pane Haban. Mohu se vás na něco zeptat? Pokud nechcete odpovédět, tak

nemusíte. Nenutím vás.“ Jaroslav se posadil na postel a ptal se: „Mohu si zapálit?“ „Pane Haban, neměl by jste kouřit.“ „Jen jednu.“ „Dobře.“ Jaroslav si zapálil cigaretu a začal vyprávět: „Vlastním firmu, stavební Habas. Přijímám zakázky na stavby rodinných domů a tak. Pane doktore, myslíte si, že jsem normální?“ „Co je to za otázku, pane Haban? Jste úspěšný podnikatel, máte dobrou prestiž. Proč myslíte?“ „Jak jsem se setkal se zákazníkem, dopadlo vše dobře. On odjel a zaslechl jsem hlas, ženský hlas, že proklíná svojí rodinu a že se bude mstít. Pak jsem upadl a nic si nepamatuji. Pamatuji si jen to, že jsem nad sebou spatřil ženu, která hořela a dívala se na mne. Kriste pane, to mne vyděsilo. Dál už si nepamatuji nic.“ Lékař Tupý na něho pohlédl a otázal se: „Berete nějaké prášky? To může být z přepracovanosti, pane Haban.“ „Asi jo.“ Zasmál se. Lékař Tupý se tomu nesmál, pomyslel si: „Může to být pravda? Mnoho pacientů zažilo něco z klinické smrti.“ Probral se ze zamyšlení a podotkl: „No, já už musím jít. Musím zkontrolovat ostatní pacienty. Zítra budete připravený. Půjdete na vyšetření na kardiologii.“ „Dobře, pane doktore.“ Usmál se Jaroslav a lehl si. Ota přijel domů, položil klíče na poličku, přišel za Marií a oznámil: „Ahoj mami. Nelekni se. Táta je v nemocnici, udělalo se mu nevolno, ale už je v pořádku.“ „Co?!“ „Mami, nevyšiluj. Lékař říkal, že je v pořádku. Mluvil jsem i s tátou. Pověřil mně, abych povedl firmu. Tak to udělám. Je paní Lovecká v kanceláři?“ „No, před půl hodinou šla domů. Zítra se stavím za Jaroslavem.“ „Dobře, mami, jdu se podívat do kanceláře a ujistit se, jestli je vše v pořádku.“ Marie se usmála, z nervozity si uvařila kafe a chodila sem a tam. Ota přišel do kanceláře, vtom mu zazvonil mobil, vytáhl jej z kapsy a už odpovídal: „Zdravím, pane doktore. Něco s tátou? Ne? Že mám být v klidu? Proč potřebujete se mnou mluvit? Dobře, pane doktore, tak vás pozívám na večeři. V sedm hodin večer u Čápa. To je restaurace. Dobře, zatím.“ Schoval si mobil, zkontroloval v kanceláři veškeré dokumenty a řekl si pro sebe: „No, a je to. O zbytek se postará paní Lovecká.“ Vyšel z kanceláře, přišel za matkou a oznámil: „Jdu na večeři s lékařem. To je ten, co má tátu na starosti.“ „Něco s tátou?“ Zeptala se. „Nene, něco jiného chce se mnou probrat. Táta už spí a je v pořádku. Zatím.“ Marie jej políbila na čelo s těmito slovy: „Opatruj se synu.“ Ota se usmál, řekl si pro sebe: „Dám si vínko, auto nechávám doma. Zavolám si taxíka.“ Před sedmou hodinou večerní se už setkali u Čápa, lékař Tupý se usmál a navrhl: „Pozívám vás na večeři.“

„Původně jsem vás chtěl pozvat, ale to je jedno. Jdeme dovnitř.“

Oba vešli dovnitř, posadili se ke stolu, objednali si večeři a láhev vína. Lékař ochutnal víno a rozpovídal se: „Je dobré, ale kvůli vínu tady nejsme. Mluvil jsem s vaším otcem. Zeptám se vás, pane Haban.

Trpěl váš otec někdy halucinacemi?“ „Jako můj táta? Ne. Tedy alespoň o tom nevím. Proč se ptáte?“ „Váš otec mi říkal, že viděl něco. Prý viděl ženu v plamenech. A prý vyslovovala, že jí rodina zavrhla a že se pomstí.“ Ota se napil vína, rychle polkl a zdřevněl.

„Co je, stalo se vám něco, pane Haban?“ Zeptal se ho lékař. Ota přišel k sobě a odvětil: „Ne, nic se mi nestalo. Jen jsem si vzpoměl na nějakou příhodu, kterou mi vyprávěl táta. Také byl z toho špatný.“ „Co to bylo?“ „On byl s tím zákazníkem v Českém Těšíně, uzavřel s ním obchod a pak mi říkal, že zaslechl ženský hlas. To samé, co jste řekl teďkom vy.“ Lékař se na něho podíval, zvažněl a pověděl: „To znamená, že váš otec je přepracovaný. Měl by si odpočinout.“ „Také

si to myslím. To víte, pořád se věnuje své práci. Ale už ho zastupuji.“ „To je dobře.“ „Pane doktore, mně se také stala jedna příhoda. Nevím, co si mám o tom myslet.“ „Mluvte pane Haban, poslouchám vás.“ „Minule jsem byl v restauraci na snídani a potkala mne jedná stará kartářka. Vyprávěla něco o kletbě v našem rodě, teď si nevzpomínám, jak to bylo. Myslíte si, že karty mohou mít pravdu, pane doktore?“

„Jsem lékař, pane Haban a za mé praxe jsem se setkal se vším možným. Mám vysokoškolské vzdělání, slušný plat, barák, auto, ženu a děti. Co si člověk může v životě přát? Asi už nic. Setkal jsem se s několika pacienty, kteří prožili klinickou smrt a vyprávěli mi různé příběhy o posmrtném životě. Samozřejmě nejsou důkazy. Nevím, těžko říci pane Haban. Pravdou je, že některé kartářky mohou mít pravdu, ale já jsem raději při zemi. Však víte.“ „Jasně.“ Zasmál se Ota, zvedl číši s vínem a řekl: „Na zdraví pane doktore a do dna.“ Oba si připili, pojedli a pak se rozešli do svých domovů. Ráno Jaroslav byl připravený na kardiologii, byl vyšetřen a čekal na výsledky. K němu přišel lékař Tupý a oznámil: „Tak pane Haban. Váš zdravotní stav neumožňuje, aby jste nadále pobýval v nemocnici. Můžete jít domů.“ Jaroslav se usmál a poděkoval. Vzal si věci, rozloučil se a odcházel domů. Přijel domů, přivítal Marii a ptal se: „Kde je Ota?“ „Ty už jsi doma? Oni tě pustili? Já jsem chtěla jít za tebou.“ „No vidíš, pustili mne domů. Jsem zdravý, takže můžu fungovat normálně. Kde je Ota?“ „Nevím, ale asi je doma. Spí.“

Jaroslav se usmál, vešel do své kanceláře, pozdravil účetní a popohnal

jí: „Tak do práce, do práce.“ Paní Lovecká se usmála a pustila se do práce. Jaroslavovi bylo opět nevoľno, zatočila se mu hlava, málem spadl ze židle, ale udržel se. „Je vám něco, pane Haban?“ Zeptala se paní Lovecká. „Ne, nic. Musím jít do Českého Těšína. Měl jsem teď telefon. Musím do Českého Těšína.“ „Pane Haban, ale vy jste telefon neměl. Přišel jste a sedl jste si na židli.“ Pověděla udiveně paní Lovecká. Jaroslav se na ní podíval, chytil do rukou mobil a pravil: „Měl jsem telefon. Vy asi máte schizofrenii, že? Omluvte mně.

Musím do Těšína.“ Paní Lovecká tomu nechápala, začala být nervózní. Jaroslav se s ní rozloučil, vyšel z kanceláře, nastoupil do auta a odjel. „Mne se to nelíbí. Mám o něho starost.“ Řekla si pro sebe a volala Otovi. Ten to nezvedal, naopak, přišel do kanceláře a ptal se: „Dobrý den. Máma mi říkala, že táta už je doma. Kde je?“ „To je dobře, že jste tady. Byl tady před chvílí, ale jel do Českého Těšína. Pane Haban mladší, on je divný. Říkal mi, že měl telefon, přitom mu nikdo nevolal. Dělá mi starosti.“ Ota se na účetní podíval, oznámil: „Kdyby mne hledala matka, tak jí řekněte, že jsem jel do

Českého Těšína za otce. Prostě máme nějakou schůzku se zákazníkem.“ „Dobře.“ Jaroslav jel do Těšína autem velice rychle, zastavil se na místě, kde spatřil hořící ženu, vyslékl si bundu a křičel: „Co chceš po mne?! Kdo jsi! Nech mne napokoji! Nic jsem ti neudělal! Vypadni! Vypadni!“ Choval se nepřítelně. Pak se začal smát a začal mluvit divnou řečí. Uklidnil se a ptal se: „Co mám udělat? Řekni. Co chceš?“ Jen přikyvoval, pak byl jako vyměněný, začínal se chovat normálně. Nastoupil do auta, seděl v autě a přemýšlel. Zavřel oči, před sebou viděl starou ženu na hranici, jak mu hrozí. „Já to zjišťím.“ Podotkl, nastartoval auto a jel na místní hřbitov. Dorazil ke hřbitovu, zdálo se, že něco hledá. Někteří návštěvníci si ho všímali, poznali, že se chová zmateně. Přišel k němu jeden mladík a ptal se: „Pane, co hledáte?“ „Já hledám Karin. Nevíte, kde je její hrob?“ „Jaká Karin? Jak se jmenuje dál?“ „Já nevím, prostě Karin. Je to čarodějka.“ Mladík se na něho podíval, mávnul rukou a řekl si pro sebe: „Nějaký blázen. Chudák. Nemůže za to.“ Opustil ho a kráčel k dalšímu hrobu. Jaroslav se motal okolo hřbitova, nic nenašel, ořepal se, vypadalo to, že přišel k sobě. „Co tu dělám?“ Ptal se. Sám se divil, jak se dostal na hřbitov. Usmál se, vrátil se k autu a jel domů.

Přijel domů, přivítal svou ženu Marii a choval se, jakoby se nic nestalo. „Kde je Ota?“ Ptal se. „Paní Lovecká mi řekla, že jel za tebou. Prý jste měli schůzku.“ „Já a schůzku? Nic jsem dneska

neměl.“ Marie na něho pohlédla a pravila: „Tak nevím, Jaroslave. Mám o tebe strach. Paní Lovecká mi řekla, že jsi se choval divně.“

„Ta toho nakecá, jakoby jsi jí neznala. Moc přehání. Jdu spát. Dobrou noc.“ Přišel do ložnice, převlékl se, lehl si na postel a usnul.

K večeru přijel Ota, byl neklidný, ptal se: „Mami, je táta doma?“ „Ano, je. Byl unavený a šel spát.“ „Asi navštívím doktora Tupého. Je přepracovaný. To je asi ono.“ „Asi ano.“ V noci se Jaroslav budil, trpěl náměsíčností. Chodil po celém domě, ze šuplíků bral lžice a stavěl z nich hranici. Vzal panenku a položil jí na hranici ze lžic. Díval se na ně velice dlouho a pořád dokola mluvil: „Jo, proklinej svou rodinu. Zaslouží si to. Jen tak dál. Rodina se tě bojí. Stojím za tebou. Slyšíš mně?“ Pak toho nechal, vrátil se do postele a usnul.

Ráno Ota vstal, našel na zemi ze lžic postavenou hranici, na ní byla položená malá panenka, podivil se tomu: „Kdo to mohl udělat? Asi si někdo hrál.“ Vytáhl si z kapsy mobil, vyfotografoval výtvar a zasmál se tomu. Marie přišla do kuchyně, uvařila si kávu, všimla si té hranice ze lžic, podívala se na Otou a pověděla: „Na hraní jsi už velký, Oto.“ „Mami, ale já to nepostavil. Když jsem vstal, tak to tu bylo.“ „Nevýmyslej si. Kdo by to mohl postavit?“ „Já nevím, ale začínám mít z toho divný pocit.“ „No, já asi musím jít s tebou k panu doktorovi. Něco není v pořádku.“ Prohodila Marie. Jaroslav už byl na nohou, přišel do kuchyně, podíval se na hranici ze lžiček a ptal se: „Kdo to postavil?“ Oba na něho koukali jako na nějaký přízrak. „Tati, nebyl jsi to náhodou ty?“ Zeptal se ho Ota, byl nervózní. „Já? Za koho mně máš? Nebudu to řešit. Musím do kanceláře za paní Loveckou a něco s ní projednat.“ Pověděl Jaroslav a kráčel do kanceláře. Ota se usmál, něco ho napadlo a pravil: „Mami, mám nápad. Musím jít za lékařem Tupým a něco s ním projednat.“ „Dobře, buď opatrný.“ Ota se zasmál, vyšel z rodinného domu, nastoupil do auta a jel do nemocnice. Přijel do nemocnice, přišel na recepci a otázal se: „Dobrý den, přišel jsem za panem doktorem Tupým. Je přítomen?“ Recepční se podívala do počítače a odpověděla: „Ano, je tady. Zavolám ho. Něco vážného?“ „Nene, je to taková choloustivá věc.“ Recepční se usmála, vzala mikrofon a už volala: „Lékař Tupý na recepci, prosím. Děkuji.“ Za deset minut přišel lékař za Otou, přivítal ho a ptal se: „Zdravím, pane Haban. Něco s vaším otcem?“ „Dobrý den, pane Tupý. Ano, mohl by jste jít se mnou někde stranou? Je to takové choloustivé.“ „Dobře, mám čas, tak pojďte do mé ordinace.“ Oba vešli do ordinace lékaře, pan Tupý

se usmál a ptal se: „Kávu nebo něco ostřejšího?“ „Kávu.“ Uvařil mu kafe, položil jí na stůl a ptal se: „Tak, co vás trápí, pane Haban?“ Ota si vytáhl z kapsy mobilní telefon, ukázal mu fotografii hranice poskládaných ze lžic a ptal se: „Myslíte si, že je to normální?“ „Ukažte? A co já s tím? To někdo postavil?“ „Ano, ale nevím kdo. Myslím, že to postavil můj otec, ale nejsem si jistý. Co se vrátil z nemocnice, tak se chová nějak divně. Nepoznávám ho.“ Lékař Tupý zvažněl a podotkl: „No, to co mi ukazujete, to nesouvisí s žádnou zdravotní diagnózou, spíše by jste měl vyhledat psychiatra, já jsem chirurg a lékař v nemocnici, ale být vámi, tak aby jste měl jistotu, tak vám něco poradím. Namontujte si v kuchyni kameru a podle toho zjistíte, jestli to staví váš otec. Pokud ano, souvisí to něco se spiritismem.“ „Co je to?“ Zeptal se ho Ota a napil se kávy. „To znamená, že vašeho otce něco tenkrát vyděsilo a teď se chová divně, ale počkejme. Nefantazírujme. Pokud bude na kameře a staví tu hranici, tak by bylo dobré vyhledat psychiatra a jednoho znám. Je to lékařka Alexandra Suchá. O ní se říká, že je výborná lékařka, mohla by vám pomoci.“ „Dobře, děkuji vám pane doktore. Moc jste mi pomohl.“ Dopil kávu, rozloučil se s ním a opustil ordinaci. Lékař Tupý se nesmál, posadil se na židli a řekl si pro sebe: „Do prčic. Tohle je vážné. O těchto věcech jsem už slyšel.“ Ota přišel do obchodu, koupil kameru, dostal hlad a tak navštívil restauraci. Kolem něho prošla stará kartářka, která mu tenkrát vyložila karty, jen se na něho podívala a pokračovala v cestě. Chtěl jí zastavit, ale když se podíval, byla už pryč. Mávl nad tím rukou, vešel do restaurace, poručil si něco k obědu a čekal. K němu přišel jeho bývalý známý, ptal se: „No ne? Jsi to ty, Oto?“ „Mírku!“ Vykřikl nadšeně, ani nedýchal. Mírek si k němu přisedl, zapálil si doutník a pověděl: „Jsem tady jen na návštěvě. Pozítří se vracím do Jižní Ameriky. Mám tam nějaké jednání. A co ty? Co tvá firma? Povídej.“ Ota se usmál, začal vyprávět, že se mu daří dobře, jeho firma prosperuje, ale o problémech s otcem nemluvil, jen mluvil kladně. Mírek se usmíval a oznámil: „Jen na chvíli tady jsem, to víš, obchody volají. Musím jít. Měj se hezky. Na, tady máš moji vizitku. Zavolej, když budeš mít chuť si se mnou popovídat.“ „Zajisté. Ať se ti daří, Mírku.“ Mírek mu zamával na rozloučenou, opustil jej a odkráčel směrem ke svému autu. K Otovi přišel číšník, donesl mu oběd a popřál mu dobrou chuť. Mezitím Jakub Stuhý byl doma a věnoval se své dceři. Adélka najednou si přestala hrát, pověděla: „Zase jí vidím.“ „Koho?“ Zeptal

se. „Tu paní. Objevuje se mi pořád. Říká, abych se jí nebála, jen její rodina, ať se bojí.“ „Ale prosím tě. Běž do kuchyně, tam máš tablety, tak je užij a jdi si lehnout.“ Adélka se usmála, udělala to, co jí otec poručil. Pak si lehla do postele, byla unavená a usnula. „Bože, jak dlouho to potrvá? Doufám, že to není nic vážného.“ Povzdychl si Jakub Stuhý. K večeru se Ota vracel domů, namontoval kameru v kuchyni, přišel za Marií a pravil: „Koupil jsem kameru, podle toho poznám, jestli tu hranici ze lžiček postavil on.“ „A co když ano?“

Zeptala se ho Marie. „Mami, já to nevím. Prostě musím něco vymyslet.“ Marie poznala, že Ota je nervózní, raději se ho na nic nevyptávala, měla naději, že se vše vrátí do pořádku, tak jak to bývalo dříve. Jaroslav už přišel ze své kanceláře domů, oznámil: „Zítřka jedu do Chotěbuzi. Nějaký zákazník chce se mnou něco projednat.“ „Tati a nechceš si zítřka odpočinout? Že bych to udělal za tebe.“ Nabídl se Ota. „Ne díky, to musím udělat sám. Ani nevím, jestli chce postavit dům na klíč nebo něco jiného. To se dozvím zítřka. Jdu spát. Zítřka ráno brzy vstávám.“ Rozloučil se a odkráčel do ložnice. Marie se usmála a pomyslně si: „Táta už je v pořádku. Je takový, jaký byl dříve. Máme to za sebou.“ Posadila se ke stolu, začala si luštit křížovky. Ota se podíval na kameru v kuchyni, věděl, že funguje bez problémů, šel si také lehnout. Pět minut po půlnoci Jaroslav vstal z postele, kráčel do kuchyně, ze šuplíku vytahoval lžičky, skládal z nich hranici a vyslovoval divná slova. Když už jí měl postavenou, položil panenku na hranici ze lžiček a ptal se: „Co chceš, abych udělal já? No, řekni mi to.“ Kamera jej nahrávala, dokonce i něco zachytila. Za deset minut vstal, otočil se a kráčel do ložnice si lehnout. Ráno Ota vstal, podíval se na zem, spatřil hranici ze lžiček, znovu si vytáhl mobilní telefon a vyfotografoval tento divný jev. Vzpoměl si na kameru, vytáhl z ní ceděčko, vešel do svého pokoje, zapnul si notebook, byl nedočkavý. Jaroslav vstal, ani neposnidal a rychle uháněl do Chotěbuzi za zákazníkem. Marie již byla vzhůru, uvařila si kafe a ptala se: „Oto, jsi doma?“ „Jo, jsem doma. Něco teď dělám!“ Vtom zazvonil zvonek, Marie otevřela venkovní dveře, spatřila paní Loveckou, jak jí prosí: „Dobrý den. Prosím vás, mohla by jste mi odemknout kancelář? Zapomněla jsem si klíče v kanceláři a teď se tam nemohu dostat.“ „Zajisté.“ Usmála se Marie a kráčela s ní do kanceláře, která se nacházela blízko rodinného domu. U kanceláře postávalo deset mužů, netrpělivě čekali na paní účetní. Marie se na ně podívala a ptala se: „Dobrý den, kdo